Ἐμμανουὴλ Κάρολος Τσίζεκ

Ὀχτὼ λεπτὰ φωτὸς

Κίχλη

Τὰ ὅρια τοῦ κόσμου

Ἄκου.
Ὁ τολμηρὸς κελαηδιστὴς τοῦ πρωινοῦ
πῶς γίνεται ἀγωγὸς
γιὰ νὰ περάσει ἀπὸ μέσα του τὸ φῶς
καὶ νὰ μετουσιωθεῖ σὲ γλώσσα.
Καλὰ θὰ κάνουμε νὰ τὸ καταλάβουμε
πὼς ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου μας εἶναι
ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτα.

Ἡ γλώσσα τῶν πουλιῶν εἶναι ἡ
γλώσσα τοῦ ἔρωτα.
Ἡ γλώσσα τῶν δέντρων εἶναι ἡ
γλώσσα τοῦ ἔρωτα.
Ἡ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ
γλώσσα τοῦ ἔρωτα.

Ὅταν ἡ ὕλη συνάντησε τὴν ἀντιύλη
παρήχθη φῶς καὶ ἡ γέννηση
τοῦ φωτὸς παρήγαγε γλώσσα
καὶ ἡ γλώσσα παρήγαγε τὸν
κόσμο ἐκ νέου.

Ὁ κόσμος μας εἶναι ἡ γλώσσα
καὶ τὰ ὅρια τῆς γλώσσας μας
εἶναι τὰ ὅρια τοῦ κόσμου.
Τί ἄνοιγμα στὸ ἄπειρο ποὺ εἶναι
τὸ φιλί!

Τί ἐξάλειψη τῶν ὁρίων συντελεῖται
ὅταν δύο γλῶσσες συναντιοῦνται!
Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἀπομένει τότε εἶναι
τὸ ἄγγιγμα τῆς ἀπεραντοσύνης.
Ὁ ἦχος τῆς θάλασσας.

Κόρη τοῦ μεσημεριοῦ

I

Εἶδα τὸ φῶς ποὺ ἄγγιξε τὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου,
ἄγγιξε καὶ τὸ σῶμα σου στὰ πιὸ κρυφά του μέρη.

Κι ἔδειξε πόσο ὄμορφη εἶναι γύρω μας ἡ πλάση,
σὰν διαθλᾶται μέσα σου τὸ φῶς γιὰ νὰ περάσει.

Κρύσταλλο εἶσαι ποὺ ἔρανε μὲ συμμετρία τὸ χάος.

Ὤ, κόρη τοῦ μεσημεριοῦ, στολίδι τῆς Ἀθήνας,
κόσμημα χειροποίητο ἀπὸ ἐραστῶν τὴ θέρμη.

Χρωστᾶ τὸ φῶς σ' ἐσένανε τὴ διαλεχτή του αἴγλη.

Σταγόνα ὕδωρ διάφανη στὸ κέντρο τῆς ἀβύσσου.
Πυξίδα ἀνοξείδωτη στοῦ νοῦ τὴν καταιγίδα.

Ξέσκισε μὲ τὸ βάδην σου τὸ λίγο αὐτοῦ τοῦ κόσμου.
Ζύγισε μὲ τὴν πύελο τὸ δίκαιο καὶ τὸ λάθος.

Σὰν ἐκκρεμὲς ἀλάνθαστο, ἀπὸ ὄνειρα φτιαγμένο,
μέτρησε μὲ τὸ διάβα σου τὸ πάθος καὶ τὸ μάθος.

Κι ἄνοιξε δρόμο γόνιμο γιὰ τὴ φορὰ τοῦ εἴδους.

II

Τὰ στήθη σου ὁλάνθιστα. Ἡ μέση δαχτυλίδι.
Τὰ χείλη σου φωτοειδὴς τοῦ σύμπαντος καμπύλη.

Ὀπίσθια φροῦτα ζουμερά, βορὰ τῶν ἀθανάτων.
Μάτια σὰν μπόρα τροπική, μπρὸς στοῦ ναοῦ τὴν πύλη.

Μηροὶ ποὺ κλείνουν μέσα τους τοῦ μέλλοντος τὴν ὕλη.

III

Φτερὰ θὰ βγάλει κάποτε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
Κι ἀπὸ τὸν πόθο τους γιὰ σέ, καλύτεροι θὰ γίνουν.

Τζιτζίκια διάφανα, θὰ τραγουδοῦν ὁλημερὶς τὸν ἔρωτα.

Κι ὅλοι κορίτσια θὰ γεννοῦν. Κι ὅλοι νωπὰ λουλούδια.
Τῶν ἄστρων καὶ τῶν πλανητῶν ἐπίκληρες Ἀτθίδες.

IV

Καὶ δὲν θὰ πάψουνε τὰ μάτια μου νὰ ἰχνηλατοῦνε
ὅ,τι τὸ φῶς τὸ ἴδιο δὲν φοβᾶται νὰ μᾶς δείξει.

Νέοι τῆς Ἀθήνας, 2017 μ.Χ.

Δουλέψανε σκληρὰ κι ἀπόψε, εἶναι
γεγονός. Πήρανε ὕστερα τὰ στενὰ τῆς
Ἀθήνας, βράδυ, καὶ ἡ μυρωδιὰ τοῦ
ἀλκοὸλ τοὺς ὁδήγησε σ' ἕνα μπαράκι,
ὅπου συνομήλικοί τους ἀπολαμβάνανε
τὴ συντροφιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, σὲ
πεῖσμα τῶν καιρῶν, κι ἂς μὴ
βγαίνει ὁ μήνας, γιατὶ ἂν χάσουνε
κι αὐτὴ τὴν ἔξοδο, χαθήκανε.

Στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Ἀμαλίας,
ἐντωμεταξύ, μποροῦσε καθαρὰ
κάποιος νὰ διακρίνει τὶς οὐλὲς τοῦ
Ἐμφυλίου πάνω στὰ κτίρια –
Δεκέμβρης τότε, Δεκέμβρης καὶ τώρα.

Ἀντίθετα, στὴν πλατεία Συντάγματος,
ὅλο τὸ αἷμα εἶχε ξεπλυθεῖ.
Τόσο αὐτὸ ποὺ χύθηκε
ἀπὸ γκλὸπ ματατζῆ τὸν Ἰούνη τοῦ
'11 καὶ τὸν Ἀπρίλη τοῦ '12, ὅσο

καὶ τὸ αἷμα
ποὺ χύθηκε
ἀπὸ αὐτοχειρία.

Τοὺς νεκρούς μας, δὲν τοὺς τιμοῦμε.

Mirage

Κόκκινη βάρδια ὑπὸ τὸ σέλας τοῦ βορρᾶ.
Ἀγέρι πράσινο χορεύει ἰονισμένο.
Δίδυμη γένεση. Φωτοειδὴς τροχιά.
Τοῦ ὁρίζοντα περίπλους. Ἄστρο παγωμένο.

Βάφει τὸ πρόσωπο μὲ τέφρα. Εὐλαβικά.
Εὐάλωτη ἐμπρὸς στὸ ἄγνωστο ἀνατέλλει.
«Φωτιὰ νὰ βάζεις κάθε μέρα στὴν καρδιὰ
κι ἡ ἀναλαμπή σου τὰ σκοτάδια νὰ ζεσταίνει».

Σιωπηλὴ πλάι στὸν φακό, παρατηρεῖ.
Ἔτη φωτὸς μακριὰ νεφέλωμα ἀχνοφέγγει.
Στὸν Πήγασο ἕνας σταυρὸς παραληρεῖ.
Πάνω στὴ θάλασσα τὸ εἴδωλο πληθαίνει.

Στολνᾶ τὶς φοῦχτες του ψιθύρους καὶ φιλιά.
Σ' ἕναν κυκλώνα ἀπὸ πάντα ἀγκαλιασμένοι.
Σὲ ἄχρονα δέντρα σκαρφαλώνουν τὰ παιδιά.
Στὰ πόδια τους ὅλη ἡ Ὑδρόγειος νικημένη.

Καράβια ὑψώνονται δειλὰ στὸν οὐρανό.
Μέσα στὴν ἔρημο ὑδάτινες κηλίδες.
Τὸ ἄγγιγμά του νιώθει πάλι τὸ στερνό.
«Μὴ χαίρεσαι, ἕνα mirage μονάχα εἶδες».

Στὰ κόκκινα

Κόκκινο τὸ χρῶμα τῆς ἡμέρας
Ἀντιλαλοῦν πουλιὰ στὰ μάτια μας
Δὲν τὴν μπορῶ τὴ λασπουριὰ
Εἶμαι μονάχα φῶς κι ἔκσταση.

Κοιτάει τὸ κορίτσι ἴσαμε τὸ τέλος
Ὅλων τῶν νοημάτων ποὺ σκαρφίστηκαν
Οἱ ἐνδοβλημένες σας διάνοιες.

Κοιτάει τὸ κορίτσι καὶ ξεμπροστιάζει
Τ' ἄνθη ποὺ κρύψατε πίσω ἀπ' τὶς οἰμωγὲς
Κι ἡ ὀχλαλοὴ τῆς μετριότητας ἀστράφτει
Μέσα ἀπ' τὶς ρωγμὲς τοῦ πένθους
Μὲ μιὰ λάμψη κοσμογονικὴ
Σὰν πέταλα ποὺ ἀνοίγουν
Ἀποκαλύπτοντας τὴν αἰώνια ζωὴ
Τῆς σάρκας ποὺ πατάει στὸ παρόν.

Πέτα στοῦ πάθους τὴ συγγνώμη
Πέρα ἀπ' τὴ νεύρωση ἔχει παιδιὰ
Πέρα ἀπ' τὰ σύννεφα ἀνθίζουν
Τὰ ἡλιοτρόπια τοῦ νοῦ.

Ἡ ἐπιστροφὴ

Θὰ ἐπιστρέψουμε.
Καὶ θὰ δεῖς πῶς τὰ πράγματα
θὰ ἀποκτήσουνε ξανὰ τὴν ἀξία τους.
Τὸ τραπέζι θά 'ναι στρωμένο
καὶ ὁ ἥλιος θὰ τὸ χαϊδεύει.
Τὰ γραπτά μας θὰ μοσχοβολᾶνε
διαύγεια καὶ νέες ἰδέες.

Θὰ ἐπιστρέψουν καὶ οἱ φίλοι μας
καὶ τὰ ἀγαπημένα μας πουλιὰ τῆς ἄνοιξης.
Οἱ συνήθειες θὰ δίνουν τὴ θέση τους στὸ
ξάφνιασμα.
Τὰ σκοτάδια θὰ δίνουν τὴ θέση τους στὰ
χρώματα.

Θὰ ἐπιστρέψουμε στὰ τοπία τῶν ὀνείρων
καὶ θὰ συλλέξουμε κρυστάλλους
μὲ τοὺς ὁποίους θὰ χτίσουμε
γιὰ πρώτη μας φορὰ τὴν οὐτοπία
ὅπως ἀκριβῶς τὰ πουλιὰ χτίζουν τὴ φωλιά
τους.

Θὰ ἐπιστρέψουμε, καὶ θὰ εἴμαστε ἐμεῖς τὰ
πουλιὰ
κι ἐμεῖς ἡ ἄνοιξη.